

Acht mannen zitten deze dinsdagavond in de woonkamer van Hendrik Hoegge uit Nieuwegein. Bijbel op schoot, kop koffie bij de hand. Tijd voor hun intercultureel Bijbelleesuur.

■ Janita van Hoeven-ten Voorde

De Bijbelleesgroep van pioniersplek Cross Culture in Nieuwegein. De mannen gebruiken een nieuwe methode voor multiculturele groepen. beeld Erik Kottier

Hulp bij Bijbellezen met meer culturen

De Protestantse Kerk in Nederland (PKN) en stichting Geloofsinburgering hebben een Bijbelleesmethode ontwikkeld voor multiculturele groepen. De methode wordt momenteel in dertien groepen uitgetoetst, onder meer bij Cross Culture in Nieuwegein.

Het materiaal, dat het Marcusevangelie behandelt, geeft handvatten om met een multiculturele groep een Bijbelgedeelte te lezen. Bij elke les staan diverse werkvormen, zoals gespreksvragen, praktische opdrachten of het zingen of beluisteren van een lied.

Ds. Simon de Kam, verbindend specialist interculturele kerken in de PKN, benadrukt dat het geen methode voor Bijbelstudie is, maar voor basaal Bijbellezen met elkaar. „Wanneer je dezelfde tekst leest vanuit diverse culturele invalshoeken, geeft dat een enorme verrijking.”

In januari staat een evaluatiebijeenkomst gepland. Ds. De Kam verwacht de methode rond de zomer te kunnen aanbieden.

Vijf minuten bidden vindt Nkanga te kort

De interculturele Bijbelleesgroep maakt deel uit van de missionaire pioniersplek Cross Culture in Nieuwegein, een gemeente waarbij zo'n honderd mensen uit meer dan dertig culturen zijn betrokken. Hoegge is lid van de stuurgroep van Cross Culture. De pioniersplek is verbonden met de hervormde gemeente in Vreeswijk.

Gespreksleider Daan Damsteeg, die na een stage voor zijn studie theologie betrokken is gebleven bij de pioniersplek, stelt voor om Markus 14 vanaf vers 26 te lezen. Elke deelnemer leest een vers. De Congolese Urbain Nkanga in het Frans. Zijn Nederlandse buurman Gert-Jan in de Statenvertaling.

„Welk gedeelte spreekt je het meeste aan?“, vraagt Damsteeg. Gert-Jan noemt het lijden van Jezus in Gethsemané. „Dat vind ik aangrijpend. Jezus koos er Zelf voor om te gehoorzamen. Dat was een keuze van leven of dood.”

De Pakistaanse Sameer Sarfraz, die in zijn land van herkomst te maken kreeg met vervolging, vindt de persoon van Petrus het interessantst. „Petrus zei dat hij altijd bij Jezus wilde blijven, maar hij ging Jezus verloochenen. Ook wij doen dingen die we niet mogen doen, maar Jezus vergeeft onze elke dag opnieuw.”

Ron, die kampt met psychische problemen, kiest voor de uitspraak van Jezus over Zijn wederkomst. „De komst van Jezus is een belangrijk thema in mijn leven. De Heer is me daar altijd op blijven wijzen. Ik heb zelfs een kruis in de lucht gezien met de tekst „Zie, Ik kom spoedig.”

Damsteeg laat op het televisiescherm een afbeelding zien van het Sanhedrin, het hoogste gerechtshof van de Joden, waarvoor Jezus terechtstond. Hoegge: „Jezus werd veroordeeld in de kerk. Dat is voor sommigen van ons misschien wel herkenbaar?” Gerard, ex-dakloze en -verslaafde: „Ik was katholiek en moest altijd mee naar de kerk. Ik zat vaak met mijn

bal te spelen, want ik begreep er niks van.”

De groep praat met elkaar door over de verloochening van Petrus. Gerard, plotsklaps: „Ik weet veel, maar zeg niet veel. Ik wil proberen me te ontwikkelen. Ik wil groeien in het geloof, meer begrijpen. Ik merk dat ik dan rustiger ben en meer dingen kan doen. Als het

„Om 5 voor 9 stelde ik voor om nog even te bidden”

te druk is, gaat het tuten in mijn hoofd.”

Damsteeg: „Gerard heeft vorige week tijdens ons Bijbelleesuur voor het eerst hardop gebeden, zonder dat we het vroegen.” Theo Vreugdenhil, die twee dagen in de week als pastor aan de pio-

niersplek is verbonden, tegen Gerard: „Dat vind ik bijzonder. Wij hadden juist op dat moment in onze wekelijkse gebedsgroep voor jou gebeden.”

„Petrus voelde zich alleen. Wanneer voel jij je eenzaam?“, vraagt Damsteeg de mannen. Gerard voelt zich vaak alleen in het weekend. „Ik heb geen hond, geen gezin. Het weekend is voor mij een straf.”

Ron: „Na overplaatsing op mijn werk ben ik een periode depressief geweest. God heeft me daaruit gehaald. Omdat ik weet hoe erg het is om de feestdagen alleen door te brengen, hebben Dieke (zijn vrouw, JvH) en ik besloten om ons huis met Kerst open te stellen voor mensen die wat gezelligheid willen.” Hoegge: „Ik voelde me eenzaam toen mijn vrouw en kinderen geloofden en ik niet. Nu heb ik dat gevoel niet meer, want ik weet dat God altijd bij mij is.”

Nkanga begrijpt niet goed wat het woord „alleen” betekent. Na een vertaling in het Frans lichten zijn ogen op. Ja, hij begrijpt wat er wordt bedoeld, maar hij heeft

er geen last van. „Ik heb altijd contact met Jezus. Ik heb vrede. Als ik alleen thuiskom, dan luister ik naar muziek, naar liedjes en ik bid.”

Samen met mensen uit andere culturen een gemeente vormen, is boeiend en leerzaam, vindt Damsteeg. Hij herinnert zich de eerste avond dat hij bij Nkanga kwam om samen de Bijbel te lezen.

„Om 5 voor 9 stelde ik voor om te bidden in de veronderstelling dat ik dan om 9 uur naar huis kon. Maar Nkanga bad zeker twintig minuten.” Nkanga: „Bidden is belangrijk. Er is zoveel om voor te bidden. Ik begrijp niet dat jij daar maar vijf minuten voor nodig hebt.”

Damsteeg laat het lied „Nooit meer alleen” van de evangelische band Opwekking horen. Als het geluid verstomt, vouwen de mannen hun handen. Ze bidden voor elkaar, voor de bezoekers van Cross Culture en voor Nieuwegein. „Wilt U ons een lichtend licht en een zoutend zout laten zijn in de stad?”